

РЕШЕНИЕ

№ 4019

гр. София, 18.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в публично заседание на 21.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **11592** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 124, ал. 1 от Закона за държавния служител /ЗДСл/ във връзка с чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на Л. В. Д. срещу Заповед № 3282з-3285 от 06.11.2020г., издадена от старши комисар С. Щ. И. – за директор на Главна дирекция „Гранична полиция“ - МВР.

В жалбата са изложени доводи за нищожност на оспорения акт, поради издването му от орган без материална компетентност. Съгласно чл. 33, т. 7 ЗМВР Министерът на вътрешните работи управлява човешките ресурси в администрацията на МВР и е орган по назначаване на държавните служители. Предвидено е изключение в чл. 6, ал. 3 ЗДСл. Със заповед от 06.10.2018 г. Министерът делегирал правомощия на ръководители на структури по чл. 37 ЗМВР при налагането на дисциплинарни наказания, но не е делегирал изрично същите правомощия за длъжностни лица от съответната администрация, действащи временно и по заместване на титуляря. Твърди се, че в същата заповед нямало изрична делегация на правомощия по чл. 93 и чл. 95 ЗДСл. Изложени са и съображения за незаконосъобразност на акта, издаден при допуснати съществени процесуални нарушения и противоречие с материалния закон и неговата цел. Не било съобразено обстоятелството, че считано от 05.02.2020 г. жалбоподателят бил преназначен в ГД „ГП“, а му е наложено наказание за нарушение, извършено в периода 12.03.2019г. – 31.12.2019 г., когато бил служител на СДВР. Дисциплинарното производство било проведено от разследващ орган към СДВР, т.е. неправилно било допуснато смесване

на процедури по налагане на дисциплинарно наказание, чиито ред и условия са разписани в ЗДСл и ЗМВР. Приложение не намирала разпоредбата на чл. 21 от Инструкция № 8121з-470/27.04.2015 г., тъй като тя била относима за държавни служители по чл. 142, ал. 1, т. 1 и т. 3 ЗМВР. ЗДСл не допускат смесване на правомощия по налагане на дисциплинарни наказания – ръководител на самостоятелна структура по чл. 37 ЗМВР да налага наказание по реда на ЗДСл на държавен служител от друга самостоятелна структура в МВР или пък за извършено действие от държавен служител в структура, на която дисциплинарно наказващият орган не е ръководител. Нарушена била разпоредбата на чл. 96, ал. 2 ЗДСл. Не били изяснени всички факти и обстоятелства от значение за случая, нито били обсъдени всички представени по преписката доказателства /чл. 97, ал. 1, т. 4 ЗДСл/. Неправилно било посочено като основание за наказанието – неизпълнение на служебни задължения по чл. 89, ал. 1 ЗДСл, вместо чл. 89, ал. 2, т. 1 ЗДСл. В мотивите на заповедта било отразено регистриране на преминаване /3 броя/, без да е направено разграничение дали се касае за посещение на работното място само три дни за целия период или напускане на работното място само три пъти. Липсвали конкретни данни – ден и час, колко пъти жалбоподателят е влизал или излизал, по кое точно време не е използвал електронната си карта за достъп. Твърди се, че дори и да е налице нарушение, то е неизпълнение на заповед на директора на СДВР, с която се организира и осигурява вътрешния ред и сигурност в сградата на СДВР. Не била изследвана формата на вината, тежестта на нарушението и настъпилите от него последици, обстоятелствата, при които е извършено, цялостното поведение на държавния служител. За по-голямата част от периода бил изтекъл едногодишният период по чл. 94, ал. 1 ЗДСл. Допуснатите съществени процесуални нарушения ограничавали правото на защита на наказаното лице.

В съдебното заседание жалбоподателят, редовно призован, чрез процесуалния си представител адв. Р. Д., поддържа оспорването и моли съдът да прогласи нищожността на заповедта, алтернативно – да я отмени като незаконосъобразна. Претендира възстановяване на направените по делото разноски, съгласно представен списък по чл. 80 ГПК. По делото са депозиран писмени бележки на 21.05.2021г.

Ответникът - директорът на Главна дирекция „Гранична полиция“, редовно призован, чрез процесуалния си представител юр.Т. К. оспорва жалбата и моли съдът да я отхвърли, като като неоснователна по съображенията развити в писмена защита от 04.06.2021г. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Към датата на издаване на оспорената заповед Л. В. Д. изпълнява длъжността началник на сектор „Логистика“ към Регионална дирекция „Гранична полиция“ – Аерогари при Главна дирекция „Гранична полиция“ – МВР /л. 354/.

За периода, за който се твърди, че е извършено нарушение на служебната дисциплина - 12.03.2019 г. – 31.12.2019г., Л. Д. е изпълнявал длъжностите началник на отдел „Управление на собствеността и социални дейности“ при СДВР, началник сектор

„Административен“ към 08 Районно управление при СДВР и началник сектор „Международна дейност, проекти и обществени поръчки“ към отдел „Управление на собствеността и социални дейности“ при СДВР /л. 82, л. 83-гръб – л. 85-гръб/. Видно от приложените заповеди той е назначен и впоследствие преназначаван от Министъра на вътрешните работи на служебно правоотношение съгласно чл. 13, ал. 1 от Закона за администрацията във връзка с т. 126а и т. 197а от Класификатора на длъжностите в администрацията.

Въз основа на заповед от 17.01.2020г. на министъра на вътрешните работи е назначена комисия за извършване на проверка по сигнал от Главния инспекторат при МС за неправомерни действия на ръководен служител на СДВР/л. 78/. Изискани са от СДВР и впоследствие представени документи /л. 81/, съдържащи информация за назначаването и преназначаването на служителя Л. В. Д., за организация и разпределението на работното му време и полагаането на извънреден труд, както и за възложените му функции /длъжностни характеристики/. С доклад от 20.02.2020г. Комисията отправя предложение до министъра на вътрешните работи за предприемане на действия по ангажиране на дисциплинарна отговорност за неизпълнение на заповед № 513з-2020/11.03.2019г. за организация на охраната и пропускателния режим и организиране на контрола и вътрешния ред в сградата на СДВР, издадена от директора на СДВР/л. 64-гръб-л. 76/.

Докладът е изпратен до директора на СДВР, който издава заповед на 11.03.2020г. и назначава извършването на проверка от нарочно определена комисия /л. 61/. С тази заповед, но не и със заповедта за удължаване срока на проверката, е запознат и Л. В. Д. /л. 61-гръб-л. 62/. Въз основа на проверката е изготвена справка до директора СДВР, с която се предлага преписката да бъде изпратена на директора на ГД „ГП“ по компетентност и преценка за ангажиране дисциплинарната отговорност на Л. Д. за системно неспазване на разпоредбите на заповед № 513з-2020/11.03.2019 г., с която последният е запознат /л. 57-60; л. 38-39/. Със справката жалбоподателят се е запознал на 03.08.2020г., за което е изписал собственоръчно дата, име и подпис. Тази дата е била изрично определена в покана от директора на ГД „ГП“ – главен комисар С. К., в който момент е указана възможността г-н Д. да даде писмени обяснения /л. 42-43/. В писмено сведение от 03.08.2020г. г-н Д. уточнява, че няма възражения по изложеното в справката /л. 33/.

С покана, връчена на 06.10.2020г., жалбоподателят е поканен за изслушване от директора на ГД „ГП“ /л. 31-32/. Изготвен е протокол от изслушването, видно от който Л. Д. не възразява относно констатациите в справката от проверката и заявява, че е запознат с материалите по дисциплинарната преписка /л. 29-30/.

Приложена е кадрова справка, видно която на жалбоподателят не са налагани дисциплинарни наказания, същият е награждаван /л. 26-27/.

Въз основа на горното е изготвено становище от началник на отдел „Човешки ресурси“ от дата 21.10.2020 г., с което се предлага налагането на дисциплинарно наказание на някое от основанията по чл. 90, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 ЗДСл /л. 18-24/. Върху становището е поставена резолюция „Да. Забележка“, с подпис, печат и дата – 21.10.2020 г., без да посочено лицето, което е дало резолюцията и на каква длъжност е то в ГД „ГП“.

Със Заповед № 3282з-3285 от 06.11.2020 г. на старши комисар С. Щ. И. – за директор на Главна дирекция „Гранична полиция“ на Л. В. Д. е наложено дисциплинарно наказание „забележка“, на основание чл. 97, ал. 1 във връзка с чл. 89,

ал. 2, т. 1 и чл. 90, ал. 1, т. 1 и при спазване на изискванията на 91, ал. 1, чл. 92, ал. 1 и чл. 93, ал. 1 от ЗДСл.

При така установеното от фактическа страна, Административен съд София-град обуславя следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, защото е депозирана в законоустановения 14-дневен срок, считано от датата на уведомяване, от лице, което има правен интерес от оспорването и което е адресат на акта.

Разгледана по същество, жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

„При контрола за законосъобразност се преценява съответствието на административния акт със закона, докато при нищожността - тази преценка се свежда до извеждането на един много тежък порок, тежък до степен да направи невъзможно съществуването на акта като такъв. Порокът е толкова тежък, че приравнява административния акт на „правно нищо“, на несъществуващ факт. В същото време този акт създава една привидност на правни последици, които заинтересуваното лице има интерес да отстрани. След като нищожният акт не поражда валидни правни последици, той не би могъл да породи и валидни правни задължения. В същото време следва да е налице за адресата правна възможност да иска от останалите участници в административното правоотношение да се съобразят с това“ /Тълкувателно решение № 3/16.04.2013г. по т.д. № 1/2012г. на ВАС на РБ/.

Нищожен е само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че актът изначално, от момента на издаването му не поражда правните последици, към които е насочен и за да не създава правна привидност, че съществува, при констатиране на основание за нищожност, съдът следва да го отстрани от правния мир чрез прогласяване на неговата нищожност. Съобразно това и с оглед на всеки един от възможните пороци на административните актове /чл. 146, т. 1-т. 5 от АПК/ се обуславят следните изводи: 1. всяка некомпетентност винаги е основание за нищожност на акта; 2. порокът във формата е основание за нищожност, когато неспазването ѝ води до недействителност на акта, приравнява се на липса на форма въобще, а оттам - и на липса на волеизявление; 3. допуснатите съществени нарушения на административно-производствените правила, довели до липса на волеизявление /липса на кворум/, когато са повлияли или биха могли да повлияят върху съдържанието на акта, както и когато, ако не бяха допуснати, би могло да се стигне и до друго решение на поставения пред административния орган въпрос, са предпоставка за обявяване нищожността на акта; 4. основание за нищожността на акта е и липсата на законова опора, т.е. липсата на приложима по време, място и лица материалноправна норма при издаването на конкретния административен акт; „пълна липса на предпоставките, визириани в хипотезата на приложимата материалноправна норма; актът е изцяло лишен от законово основание; актът със същото съдържание не може да бъде издаден въз основа на никакъв закон, от нито един орган; 5. при превратно упражняване на власт. На последно място е изискването за съответствие с целта на закона, което е такова по чл. 146, т. 5 от АПК, като несъответствието на административния акт с целта на закона обуславя нищожност само тогава, когато преследваната с него цел е различна от законоустановената и не би могла да се постигне с никакъв акт“ /решение № 5462/2018 г. по адм. д. № 8476/2017 г. на АССГ, оставено в сила с решение № 3923/18.03.2019 г. по адм. дело № 15051/2018 г. на ВАС на РБ, Второ отделение/.

Константна е съдебната практика, че издаването на индивидуален административен

акт от некомпетентен административен орган обуславя неговата нищожност. В конкретния случай съдът констатира, че оспорената заповед страда именно от този порок и поради това не поражда и никога не може да породи правните последици, към които е била насочена /Тълкувателно решение № 3 от 16.04.2013 г. по т. д. № 1/2012 г., ОСК на ВАС на РБ/. Този акт не може да бъде saniран, като при установяването на порока некомпетентност съдът е длъжен да прогласи неговата нищожност, дори и при липсата на изрично искане за това.

Съгласно чл. 92, ал. 1 ЗДСл „дисциплинарните наказания се налагат от органа по назначаването, с изключение на случаите по чл. 6, ал. 2 и 3“. Съгласно чл. 6, ал. 2 ЗДСл „органът по назначаването може да възложи своите правомощия или отделни свои правомощия по служебното правоотношение с лицата от администрацията на главния секретар, съответно на постоянния секретар на отбраната, на административния секретар на Министерството на вътрешните работи /МВР/ и на постоянния секретар на Министерството на външните работи, съответно на секретаря на общината, освен в случаите, когато в закон е предвидено друго“. Правомощията по чл. 6, ал. 2 ЗДСл могат да се възложат и на ръководителите на териториални звена или на териториални поделения, а за МВР - и на ръководителите на структури по чл. 37 от Закона за Министерството на вътрешните работи /чл. 6, ал. 3 ЗДСл/, като законодателят изрично е предвидил следните изключения – не се възлагат правомощия по назначаването, преместването по чл. 81б ЗДСл, прекратяването на правоотношението, както и налагането на дисциплинарно наказание по чл. 90, ал. 1, т. 5 ЗДСл, в които изключения не попада налагането на дисциплинарно наказание по чл. 90, ал. 1, т. 1 ЗДСл – „забележка“.

В конкретния случай няма спор, че орган по назначаването по служебните правоотношения с държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР, какъвто несъмнено е Л. В. Д., е министърът на вътрешните работи. Последният със заповед № 8121з-1206/02.10.2018 г., на основание чл. 42, ал. 5 ЗА, чл. 6, ал. 2 и ал. 3 ЗДСл и чл. 33, т. 7 и т. 9 ЗМВР, е възложил на ръководителите на структури по чл. 37 ЗМВР да упражняват отделни правомощия на орган по назначаването на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР в ръководените от тях структури, сред които в т. 9, раздел II, е и налагането на дисциплинарни наказания по чл. 90, ал. 1, т. 1 – т. 3 ЗДСл /л. 352-353/.

Съгласно чл. 37, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 38, т. 4 ЗМВР основна структура на МВР е и ГД „ГП“, която се ръководи от директор /чл. 41, ал. 1 ЗМВР/. Следователно, компетентен да издаде процесната Заповед № 3282з-3285 от 06.11.2020 г. е директорът на ГД „ГП“.

Съдът при обосноваване на своите изводи се позовава на мотивите на Тълкувателно решение № 4 от 22.04.2004г. по адм. дело № ТР-4/2002 г., ОСС на ВАС на РБ, както следва: „Д. представлява възможност, предвидена в закона, временно - за определен случай или период от време, съгласно конкретната обстановка и преценката на горестоящ административен орган, той да предостави част от правомощията си на някой от подчинените му органи. Подчиненият орган издава административни актове въз основа на това специално овластяване от органа, в чиято компетентност поначало е решаването на съответния проблем. Той не запазва за постоянно делегираното правомощие. Обикновено делегацията е продиктувана от фактическата невъзможност по-горният орган да реагира своевременно на необходимостта от издаване на множество актове на територията на по-голям район или цялата страна. Възможността

за делегиране на административни правомощия се характеризира с няколко принципни ограничения: никой не може да делегира правомощия, които не притежава; не могат да бъдат делегирани правомощия, които законът определя като изрична компетентност на съответния орган; органът, на когото са делегирани правомощия, не може да ги предоставя другиму“.

В конкретния случай заповедта не е издадена от директора на ГД „ГП“ - главен комисар С. К., а от негово име, от лицето С. Щ. И. – заместник-директор. Приложена по делото е заповед № 3282з-3223/30.10.2020 г., издадена от директора на ГД „ГП“ / л.351/. В част „относно“ е вписано оправомощаване на заместник-директор за ръководство и управление на ГД „ГП“ – МВР, след което и на основание чл. 41, ал. 3-5 ЗМВР „Възлагам“ на старши комисар С. Щ. И. „да ме замества, като осъществява функциите ми по чл.16 ал.1 и ал.3 от ПУДМВР за времето от 8.30 часа на 02.11.2020г. до 17.30 часа на 06.11.2020г.“. Така посочено и с оглед гореизложеното би могло да се формулира извод за делегиране на правомощия от директора – главен комисар К., на заместник-директора – старши комисар И..

Правомощията на директорите на ГД в МВР са разписани в разпоредбата на чл. 41, ал. 3 ЗМВР, сред тях е и управлението на човешките ресурси. В изпълнение на правомощията си директорите издават заповеди /чл. 41, ал. 4 ЗМВР/. При изпълнение на функциите си директорите на главните дирекции могат да се подпомагат от заместник-директори, които изпълняват функции по управление, възложени им със заповед на директора /чл. 41, ал. 5 ЗМВР/. Въпреки предоставената от закона възможност директорът да делегира най-общо правомощията си на заместник-директора, съгласно Тълкувателно решение № 4 от 22.04.2004 г. по адм. дело № ТР-4/2002 г., ОСС на ВАС на РБ, той като орган, на когото са делегирани правомощия, не може да ги предоставя другиму. Конкретно – директорът на ГД „ГП“ не може да делегира предоставените му по силата на заповед № 8121з-1206/02.10.2018 г. на министъра на вътрешните работи /раздел II, т. 9/ правомощия да налага дисциплинарно наказание по чл. 90, ал. 1, т. 1 – т. 3 ЗДСл.

По-надолу в заповед № 3282з-3223/30.10.2020 г. на директора на ГД „ГП“, обаче, е посочено следното: „ВЪЗЛАГАМ на старши комисар С. Щ. И. – заместник-директор, той и директор на дирекция „Граничен контрол“ в ГД „ГП“, да ме замества, като осъществява функциите ми по чл. 16, ал. 1 и ал. 3 от ПУДМВР, за времето от 08:30 ч. на 02.11.2020 г. до 17:30 ч. на 06.11.2020 г.“.

В чл. 16, ал. 1 и ал. 3 ПУДМВР се възпроизвежда съдържанието на чл. 41, ал. 3-5 ЗМВР, допълват се правомощията на директорите на ГД, без промяна в начина на уреждане на правомощието - управляват човешките ресурси в главните дирекции /чл. 16, ал. 1, т. 4 ПУДМВР/. При това възникват следните въпроси: какво означава управление на човешките ресурси и включва ли се в него и налагането на дисциплинарни наказания

и може ли в условията на заместване заместващият орган да изпълнява правомощия, възложени на замествания чрез делегация.

Съгласно чл. 142, ал. 1 ЗМВР служителите на МВР са: 1. държавни служители - полицейски органи и органи по пожарна безопасност и защита на населението; 2. държавни служители; 3. лица, работещи по трудово правоотношение. Не е спорно, че жалбоподателят е със статут на държавен служител в общата администрация на МВР, като настоящата инстанция съобрази и подробните мотиви на решение № 2153 от 14.02.2019г. по адм. дело № 4243/2017г., V-то отд. на ВАС на РБ, оставено в сила с решение № 9512/20.06.2019г. по дело № 3547/2019г. на Петчленен състав, II колегия, относно служителите в МВР.

Под управление на човешките ресурси следва да се има предвид възникването, изменението и прекратяването на служебните и трудовите правоотношения. На анализ подлежи конкретното служебно правоотношение между МВР и Л. В. Д., съществуването на което е обусловило и ангажиране дисциплинарната отговорност на държавния служител.

Съгласно тълковния речник под думата управлявам се има предвид – организирам и направлявам дейност /на учреждение, предприятие, стопанска единица/; ръководя. Министърът на вътрешните работи управлява човешките ресурси в ръководеното от него министерство съгласно чл. 33, т. 7 ЗМВР във връзка с чл. 25, ал. 1 във връзка с чл. 19, ал. 2, т. 4 ЗА. Министерството е администрация, която подпомага дейността на министъра /чл. 42, ал. 1 във връзка с чл. 36, чл. 38, ал. 1, т. 2 във връзка с чл. 37 ЗА/. Министърът е орган по назначаването на държавните служители в министерството /чл. 42, ал. 5 ЗА/. Основна структура към МВР е ГД „ГП“ и СДВР като областна дирекция /чл. 37, ал. 1, т. 1 и т. 2 ЗМВР/. Следователно, министърът на вътрешните работи като орган по назначаване прекратява служебни правоотношения или налага дисциплинарни наказания на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР, независимо от структурата, в която са назначени и чийто статут се урежда от ЗДСл /чл. 142, ал. 4 ЗМВР/. По отношение на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР изрично приложение намира ЗМВР, който е специален закон спрямо ЗДСл. Дисциплинарната отговорност на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР също е регламентирана в ЗМВР, в някои конкретни хипотези е възложена и компетентност на директора на ГД „ГП“ /чл. 204, т. 3 ЗМВР/. На последния е възложена компетентност да назначава и преназначава служители по чл. 142, ал. 1, т. 1 и т. 3 ЗМВР, както и да прекратява служебни правоотношения по силата на чл. 227 във връзка с чл. 159

ЗМВР.

От така направеното тълкуване, се формира извод, че по аргумент от чл. 41, ал. 3-5 ЗМВР във връзка с чл. 16, ал. 1, т. 4 ППУДМВР под понятието управление на човешките ресурси в главната дирекция се има предвид възникването, изменението и прекратяването на служебни правоотношения с държавни служители по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР, какъвто безспорно не е жалбоподателят.

„Трайната съдебна практика приема, че за да е изпълнен фактическият състав на „заместването“, следва да са налице кумулативно следните предпоставки: 1. Изрична писмена заповед, издадена от съответния компетентен според спецификата на случая административен орган, с която да е определено лицето, което ще изпълнява функциите на отсъстващия титуляр на длъжността, 2. Доказателства за отсъствие/обективна невъзможност за изпълнение на възложените функции, съобразно и посоченото Тълкувателно решение, на титуляря на длъжността“ /Решение № 1976 от 06.02.2020 г. по адм. дело № 6700/2019 г., I отд. на ВАС на РБ, Решение № 16522 от 04.12.2019 г. по адм. дело № 6320/2019 г., I отд. на ВАС на РБ/.

Следва да се имат предвид мотивите в Тълкувателно решение № 4 от 22.04.2004 г. по адм. дело № ТР-4/2002 г., ОСС на ВАС: „заместването се извършва в случаите, когато лицето, титуляр на правомощия, е в обективна невъзможност да ги изпълнява. В тези случаи, предвид необходимостта от непрекъснато функциониране на административния орган, по силата на изрична писмена заповед, отсъстващият титуляр нарежда заместването му от друго, подчинено нему лице. За определения период заместващият изпълнява правомощията на замествания в пълен обем, като върши това от името на замествания орган“. Заместващият изпълнява правомощията на замествания в пълен обем, когато последният е в обективна невъзможност да ги изпълнява, но при едно изключение – той следва да бъде титуляр на тези правомощия.

В конкретния случай титуляр на правомощието да наложи дисциплинарно наказание по чл. 90, ал. 1, т. 1 ЗДСл е министърът на вътрешните работи като орган по назначаването /чл. 92, ал. 1 ЗДСл/. Същият е следвало да впише още в заповедта за делегация или в нарочна заповед на кого се възлага конкретното делегирано правомощие при отсъствие на ръководител на структура по чл. 37 ЗМВР. Подобна заповед, издадена на основание чл. 6, ал. 3 ЗДСл., не е приложена в настоящото производство от ответника. Ето защо, не е осъществена и първата предпоставка, визирана в Решение № 1976 от 06.02.2020 г. по адм. дело № 6700/2019 г., I отд. на ВАС на РБ.

Следва да се има предвид и, че „делегирайки част от правомощията си на свой подчинен орган, делегирацията не се е лишил от тях въобще. Той е в правото си и сам да постанови акт, за издаването на който вече е делегирал другиму правомощия“. В случая пред министърът на вътрешните работи е съществувала възможността сам да наложи дисциплинарното наказание по чл. 90, ал. 1, т. 1 ЗДСл - „забележка“ на Л. В. Д. при наличието на основанията за това.

На следващо място, съгласно чл. 84, ал. 2 ЗДСл заповедите за заместване се издават от органа по назначаване въз основа на искане от непосредствения ръководител /Решение № 4921 от 16.04.2021 г. по адм. дело № 1572/2021 г., II отд. на ВАС; Решение № 12703 от 14.10.2020 г. по адм. дело № 6227/2020г., I отд. на ВАС/. В случая, обаче, органът по назначаването - министърът на вътрешните работи /чл. 33, т. 9 ЗМВР/, е делегирал това свое правомощие на ръководителите на структури по чл. 37 ЗМВР съгласно заповед № 8121з-1206/02.10.2018 г. /раздел II, т. 6/. От корективното тълкуване на цитираната заповед се обуславя извод, че това правомощие – издаването на заповед за заместване, се възлага на ръководителите на структури по чл. 37 ЗМВР, но само по отношение на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР в тези ръководени от тях структури. Не се регламентира възлагане на правомощието директорът на ГД „ГП“ да издаде заповед за заместване за собственото си отсъствие, тъй като той не е орган по назначаването си, а с понятието „ръководените от тях структури“ се въвежда йерархичната зависимост между ръководител на структура и държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР в същата тази структура. Само за допълнение, в заповед № 3282з-3223/30.10.2020г. на директора на ГД „ГП“ дори не е посочена като правно основание разпоредбата на чл. 84 ЗДСл.

Дори и да се приеме, че със заповедта на министъра на вътрешните работи е допусната възможност директорът на ГД „ГП“ сам да издаде заповед по чл. 84 ЗМВР и да определи заместващия го, то в нея е необходимо да бъдат конкретизирани причините за това. А в случая подобно отразяване липсва. По делото не са представени нито заповед за ползването на отпуск, нито болничен лист за временна неработоспособност, нито заповед за командировка, както и всякакви други писмени доказателства, с които да се удостовери обективната невъзможност на директора на ГД „ГП“ да изпълнява функциите си. Посочен е единствено периодът, без да се уточнява дали за този период заместваният действително е в обективна невъзможност да изпълнява функциите си. Не е осъществена и втората предпоставка, разписана в Решение № 1976 от 06.02.2020 г. по адм. дело № 6700/2019 г., I отд. на

ВАС на РБ.

Следователно, **Заповед № 3282з-3285 от 06.11.2020г.** на старши комисар С. Щ. И. – за директор на Главна дирекция „Гранична полиция“, с която на Л. В. Д. е наложено дисциплинарно наказание „забележка“ на основание чл. 97, ал. 1 във връзка с чл. 89, ал. 2, т. 1 и чл. 90, ал. 1, т. 1 ЗДСл, е издадена от некомпетентен административен орган, и поради това следва да бъде обявена нищожността ѝ /чл. 168, ал. 1-2 във връзка с чл. 146, т. 1 АПК/.

В допълнение – „прогласяването на нищожността на оспорения индивидуален административен акт, с който се налага дисциплинарно наказание, представлява решение по същество по смисъла на чл. 173, ал. 1 АПК и липсват предпоставките на чл. 173, ал. 2 и 3 АПК за връщане на преписката за ново произнасяне. Извън това повторното реализиране на отговорност след осъществен контрол за законосъобразност по съществото на фактите и приложимия закон означава повторно налагане на дисциплинарно наказание и то след изтичане на преклузивните срокове за това по чл. 94 от ЗДСл, което е в противоречие с основните правни принципи по чл. 6, ал. 2, чл. 8, ал. 2 и чл. 13 АПК“ /решение № 3046/26.02.2020 г. по адм. дело № 4649/2019 г. на ВАС на РБ, V-то отделение; решение № 9971 от 20.07.2018 г. по адм. дело № 11815/2017 г., VII отд. на ВАС на РБ /.

С оглед изхода от спора, на основание чл. 143, ал. 1 АПК в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски. Съгласно чл. 144 АПК във връзка с чл. 80 ГПК същият е представил списък /л. 361/, приложил е доказателства за платена държавна такса /10.00 лева/ и за уговорено по договор за правна защита и съдействие и платено в брой адвокатско възнаграждение в размер на сумата от 750.00 лева /л. 347-348/. Основателно е направеното от ответника възражение за прекомерност на адвокатския хонорар /чл. 144 АПК във връзка с чл. 78, ал. 5 ГПК/, предвид липсата на фактическа и правна сложност на делото, поради което и приложение следва да намери разпоредбата на чл. 8, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Общият размер на разноските се определя на 410.00 /четирисотин и десет/ лева, представляващи държавна такса и адвокатско възнаграждение, определено по цитираната по-горе наредба.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК,
Административен съд София-град, 22-и състав,

Р Е Ш И:

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА на Заповед № 3282з-3285 от 06.11.2020г. на старши комисар С. Щ. И. – за директор на Главна дирекция „Гранична полиция“ – МВР.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Гранична полиция“ – МВР с адрес: [населено място], [улица] да заплати на Л. В. Д. ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк], [жилищен адрес] сумата в размер на 410.00 /четиристотин и десет/ лева на основание чл.143 ал.1 от АПК.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

Съдия: